

130113 1:a söndagen efter Trettondedagen Björn Helgesson

Jesu dop, 2:a årg

Hur föds kärlek? Och nu menar jag inte kärleken till den egna familjen utan till andra. Dom längre bort. Vad är det som gör att några människor är beredda att ta en hel del risker för att försvara främlingars rät till liv medan de flesta förblir passiva betraktare? Vilken sorts människor ska mina barn bli?

Med de här tankarna i bagaget åkte jag med min familj till Tanzania för att fira jul i staden Bukoba. Den ligger vid Victoriasjöns strand långt från turiststråket. Området är hårt drabbat av HIV och många har dött i Aids. Vår Lutherska systerkyrka bedriver ett omfattande arbete för att hjälpa överlevande barn. Vi besökte bl. annat ett barnhem för gatubarn. De dansade för oss och vi svarade med att sjunga "Nu tändas tusen juleljus". Vi sparade små grodorna till en annan gång. Juldagens gudstjänst firade vi utanför byn Illimera där den snickarskola vår församling stöder ligger. 600 människor var samlade och gudstjänsten pågick under fyra timmar. Jag fick hjälpa till och döpa ett tjugotal barn och vuxna, konfirmera ett fyrtiotal och dela ut nattvarden till hundratals i rasande tempo. Vi fick flera personliga möten med främlingar som snabbt blev vänner. Gång på gång blev jag uppmanad att hälsa tillbaka till de kristna i Örebro., Och det gör jag nu. Christoffer, Joffrey, Adventina och alla de andra hälsar till er.

Hur föds kärlek? Kärlek tror jag föds i oss gång på gång. Det sker hela tiden. Men upplevelserna rinner mellan fingrarna på oss. Kärlek är färskvara. Vi behöver gå från upplevelse och vilja till handling. Det är temat för denna predikan. Just detta handlar Jesu eget dop om. Något satte igång när han döptes. Denna lilla händelse är viktig för alla fyra evangelier har med den i någon form.

Johannes döparen levde ensam i öknen och uppmanade alla som ville höra på att ändra sina liv, att vända om. Dramatiska omvändelser som ledde till ett nytt sätt att leva. Så kommer Jesus till Johannes. Johannes vill först inte döpa honom. Jesus behövde inte ändra något. Han är i fas med Gud. Jesus måste övertala Johannes för att få bli döpt. Över huvud taget kan man märka att Johannes får kämpa med sina förväntningar hur Jesus ska vara. Han, liksom många andra, väntar på en annan Messias, En som vill ta kastskoveln i sina händer och rensa upp. Skilja mellan vetet och agnarna. Men Jesus värjer sig mot uppdraget att vara domare. Vem har satt mig till att döma mellan er, säger han en gång. På ett annat ställe står det att Gud inte sände sin son till världen för att döma världen utan för att världen skulle räddas genom honom. Johannes får tänka om.

Jesus har alltså inget behov av omvändelse. Ändå vill han bli döpt. Dopet är en viktig startpunkt. Det behövs. En del menar att det är just i dopet som Jesus blir Kristus. Detta i grunden obegripliga att han var av samma väsen som Gud fader och ändå människa. Gud, men inte identisk med Gud Fader. Ett med Gud men ändå sin egen. Gud pratar ju inte med sig själv där vi dopet utan med Jesus: Du är min älskade son, du är min utvalde. I själva verket är just dessa rader den tydligaste grunden för det vi kallar treenigheten. Fadern talar till Sonen. Och så Anden som en duva. Kanske är Anden just själva relationen. Precis som vår Ande är vår relation med Gud.

Jesus är hur som helst angelägen om att bli döpt. Han behöver dopet. Han behöver bli satt i rörelse.

På samma sätt tror jag att vi behöver samma typ av markeringar. Att vilja är gott men längtar efter att bli val, rörelse. Där i gränslandet mellan vilja och val finns existentiell ångest. Alla måste röra sig över ångestens innanhav, men det är inte där vi ska stanna. Precis som när man är förälskad men ännu inte friat. Mins du vandan? Ska det bli ett förhållande behöver frågan ställas: Får jag bli din pojkvän? Vill du ha mig? Har jag chans?

Jesus behövde dopet att ta spjörn emot innan han kunde blomma ut, innan doften av himmelen kunde spridas. Dopet skapar rörelse. Din och min återkommande kärleksupplevelse till andra, vår vilja till solidariskt liv måste också finna en markör att ta spjörn emot. För någon kan det vara att åka till Tanzania, för någon annan att gå med i en besöksgrupp, för en tredje att falla på knä i en ton kyrka. Vilja måste bli till val, rörelse.

Trons liv är en resa. Det börjar med hållplatser. Många kristna lever i skugglandet mellan vilja och val i sin tro. Man har bosatt sig i ångestens innanhav. På hållplatsen. Det är som om man vore förälskad men aldrig vågar fria. Gud brinner av passion och väntar bara. Läs Höga visan och inspireras!

Jesus lät sig döpas inte som en omvändelse från ett liv utan Gud men för att finna kraft till rörelse. Samma behov har vi. Kanske är vi döpta som barn och lever aktivt i denna församling. Men ändå finns tvekan där. Är jag verkligen en del av detta. Frågan har inte ställts. Vi lever som det bittra havets barn.

För några är det mesta i livet självklart och det finns inte så mycket frågor. Men de flesta tror jag behöver upprepa sin överlåtelse gång på gång under livet. Martin Luther kallar det vårt dagliga dop. Kärlek är nämligen färskvara. I parrelationer gör många denna förnyelse genom att se varandra i ögonen och säga: jag älskar dig. Kanske gör man det varje dag. En förnyelse av resan från vilja till val. Rörelse. Från att sjunka i havet till att känna fast mark under fötterna. Jesus behöver också åter och åter få förnya sin överlåtelse. Tydligast ser jag det på förklaringsberget: Ännu en gång hörs en röst från himlen: Detta är min älskade son, han är min utvalde. Händelsen ligger mitt emellan den första och andra förutsägelsen av det kommande lidandet, smärtans väg. Jag anar hur Jesus griper efter mod att förbli vad han är, att förbli i rörelse.

Jesus behövde detta och jag är helt säker på att du och jag har samma behov. Några av oss upplever säkert att vi gör just detta varje gång vi tar emot nattvarden. Själv gör jag det oftast i min ensamhet när jag ber och lovsjunger. En inre markering, gärna med en yttre ram. För någon kan förbönsplatsen vid vår Kristusikon fylla denna funktion. Jag kan också se att förbönsboken vid vår ljusbärare av några använts till detta.

Hur föds kärlek? Den föds hela tiden. Det viktiga är att göra resan från vilja till val, till rörelse. Så bevaras vårt hopp och frigörs till handling. Jesus behövde detta. Han övervann stolthetens och kontrollens bittra hav och började gå. Så blir kärlek en doft som fyller våra liv och andras.